

DE CE SUNT TAȚII RETICENȚI ÎN A SE IMPLICA ÎN SERVICIILE DE PROTECȚIE A COPILULUI?

Din punctul de vedere al asistenților sociali, tații sunt greu de implicat în serviciile de protecție a copilului. Acest lucru nu se întâmplă numai pentru faptul că sunt greu de găsit, de exemplu în cazurile în care mamele se comportă ca niște apărători și nu doresc să dezvăluie asistentului social identitatea tatălui (Chiamulera, 2010, 7), dar și pentru că - odată ce tații sunt găsiți - conform asistenților sociali, aceștia sunt reticenți în a participa la programele de protecție a copilului. De exemplu, asistenții sociali descriu tații după cum urmează 1. nu participă la servicii, 2. nu participă activ la programe și 3. par reticenți în a crea o legătură cu un specialist (Tehan și McDonald, 2010, 2). Această lucrare scurtă oferă o prezentare generală a unor motive majore pentru care tații ar putea fi reticenți sau incapabili să participe la serviciile de protecție a copilului.

1. Servicii pentru copii și familie = mediul femeilor. Serviciile pentru copii și familie sunt adesea văzute ca locuri dedicate în primul rând sprijinirii femeilor și copiilor, ca „medii ale femeilor”. În acest sens, centrele de tip familial și serviciile de sprijin familial tind să fie percepute de către tați ca locuri ale mamelor unde femeile stau și discută. În plus, s-a susținut că serviciile văd adesea mamele ca principalele educatoare și îngrijitoare și sunt adesea părtinitoare față de rolul bărbaților în creșterea copilului. Acest lucru poate fi văzut cel mai bine în existența „programelor de educație parentală” care ajung să fie axate doar pe mame. Mai mult decât atât, asistenții sociali înșiși nu insistă asupra localizării taților „nerezidenți”, văzându-i ca figuri lipsite de importanță pentru bunăstarea copilului sau din cauza temerilor că tatăl ar putea fi violent (Chiamulera, 2010, 7; Scourfield, 2013, 13). Astfel, bărbații nu se simt confortabil să facă parte dintr-un mediu care este adesea părtinitor față de ei și, prin urmare, nu se simt bineveniți în aceste locuri.

2. Abuzul de substanțe / Antecedente penale. Antecedentele penale sau antecedentele abuzului de substanțe ar putea constitui un stimulent pentru tați pentru a se sustrage de la serviciile sociale. Tații care au avut antecedente penale se tem să aibă tangență din nou cu instanțele de judecată de teamă că implicarea lor în sistemul de protecție a copilului le va crea sau crește problemele cu sistemul de justiție penală (Chiamulera, 2010, 7).

3. Lipsa de încredere în sine în educarea copiilor. Tații ar putea să nu se simtă confortabil, încrezători în sine sau competenți în ceea ce privește abilitățile lor parentale și aceștia s-ar putea teme că nu pot să fie tați buni pentru copiii lor (Scourfield, 2013, 13). Sentimentele de incompetență sunt adesea înrădăcinate în discursurile predominante care descriu mamele ca părinți potriviți și competenți, eliminând importanța implicării taților în viața copiilor. Mai mult decât atât, bărbații pot să se simtă incompetenți să fie tați datorită relației lor problematice (sau lipsei unei relații) cu proprii lor tați.

Conform unui studiu realizat recent (Blanchman, 2009), un număr semnificativ de tați care nu au fost implicați în viața copiilor lor proveneau din familii disfuncționale cu tați abuzivi și au fost fie victime ale abuzului fizic sau au fost martori la acesta.

Alte obstacole în accesarea serviciilor:

4. Sărăcia / Alfabetizarea scăzută. În cazul taților nerezidenți, sărăcia și, prin urmare, lipsa de transport ar putea fi un obstacol pentru tați în accesarea serviciilor (Tehan și McDonald, 2010, 5-6; Martinez, 2013, 19). În același timp, din cauza situației economice instabile, acești bărbați schimbă adesea locul de muncă și locuința, care are ca rezultat imposibilitatea de a avea un număr de telefon fix sau o adresă fixă. În aceste cazuri, s-ar putea dovedi destul de dificil ca asistenții sociali să localizeze tații. Prin urmare, acești tați nu sunt în măsură să acceseze serviciile pentru copii, din moment ce ei nu primesc, în primul rând, informațiile relevante. Mai mult decât atât, unii tați nu înțeleg nici măcar înștiințările care le sunt trimise de către agenție sau de instanța de judecată și, chiar și în cazurile în care tații sunt alfabetizați, termenii juridici necunoscuți din scrisori sau documente îi pot face să se simtă intimidați și, prin urmare, reticenți în a accesa serviciile oferite (Chiamulera, 2010, 7).

5. Încarcerarea. Tații ar putea să se afle în închisoare și, prin urmare, să fie incapabili să acceseze serviciile pentru copii și familie (Chiamulera, 2010, 10). Cu toate acestea, încarcerarea nu înseamnă că tații nu sunt dispuși să facă parte din serviciile pentru copii și familie sau, de altfel, că aceștia nu pot să fie tați buni pentru copiii lor (Martinez et al., 2013). Prin urmare, asistenții sociali sunt încurajați să implice și tații care ispășesc pedepse în închisoare, de exemplu, prin invitarea taților să participe la reuniuni, precum și prin intermediul unor interviuri motivaționale și cursuri de educație parentală.

Referințe:

1. Scourfield, J. et al. (2013). [*Improving the engagement of fathers in child protection.*](#) Caernarfon : NISCHR Welsh Government.
2. Martinez, K. et al. (2013). [*A Guide for Father Involvement in Systems of Care.*](#) Washington D.C.: U.S Department of Health and Human Services.
3. Tehan, B. și McDonald, M. (2010). [*Engaging fathers in child and family services - CAFCA Practice Sheet.*](#) Melbourne: Australian Institute of Family Studies.
4. Blanchman, L., Ed. (2009). [*Fostering father involvement.*](#) Berkeley: National AIA Resource Center.
5. Chiamulera, C., Ed. (2010). *Engaging Nonresident Fathers in Child Welfare Cases.* Washington D.C.: American Humane Association.

Documentul a fost elaborat de Ana Popovic pentru ChildProtection Hub pentru Europa de Sud-Est, 2016.